

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

MIKAEL DAN

Apus în flacări

— Roman Sensual —

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/Arr1901-1932

EDIȚIA II

Prețul 1,50

MIKAEL DAN

Apus în Flacări

— Roman sensual —

Cu prefaţa de d. Al. Macedonski

BCU Cluj-Napoca
RBCFG202000882

Tipografia modernă GR. LUIS
Bucureşti, Pasagiul Român, 14
1907.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

184119

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

PREFAȚĂ

Scrierile sunt expresiunea temperamentelor.

Temperamentele vibratoare dau scrierile puternice. Este veciniс aceiași chestiune. Numai cei primitori de sensațiuni subtile ce se transpun în opere de artă nimitoare au chemare în ciclul intelectualității.

* * *

Dan, Mikael Dan, autorul, sau mai bine zis poetul delicat al acestor șiruri de mărgăritare, este unul dintre temperamentele ce au marea chemare a urmăririi și fixării visului cu ajutorul semnelor grafice, semne ce par și ce sunt atât de neînsemnate în aparență, și ce totuși, sunt adesea, mai trainice decât marmora, decât bronzul.

Că acest tânăr, discipol al formulei mele literare înainte

[illegible] să-mă cunoască personal, va înmulți numărul

18 68 Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

celor din restrişlea unei literaturi în care au scânteiat flori de o frumusele dumnezeiască dar ce s'au veştejit repede din cauza Saharei sufleteşti a mediului unde s'au produs, nu încape îndoială.

* * *

Dar ce este cu aceasta? El îşi va trăi visul coprinzător al unei plăceri delicios de îmbălătoare şi dulce.

Infăşurat în iluzinnile acestui vis va putea deci şi dânsul să treacă senin printre groaza duşmăniilor neroade, defaimărilor mizerabile, urei şi zavistici cumplite.

Şi dacă va suferi ca om, va rămâne cel puţin lumină solară ca suflet, crin plăpând ca simţire.

* * *

Mersul lui spre symbolism şi misticism îl şi desparte în adevăr de mulţimea celor asupra cărora mediul are un răsunet prea direct, pe care acest mediu o prozaizează sau o întunecă.

Fire neînţeleasă, delicată şi subtilă, Mikael Dan, e unul dintre aceia pentru cari frumosul e singurul ţel spre care aleargă şi pe care de multe ori l'a putut atinge.

Poetul cel mare e de altminteri numai cel care poate să uite timpul şi locul, ticăloşia dimprejurul său, zbuciumările şi suferinţele sale trupeşti, cu alte cuvinte pe sine însuşi.

* * *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cu toate că în literatura română foarte puțin dedat este cititorul cu scrieri în cari mișcări sufletești superioare să scânteeze, cu magia unei fraze puternic colorată și armonizată, nu este îndoios că cel de bună credință va recunoaște chiar de la citirea celor d'întâi rânduri că se află în fața unei opere în afară de banalitatea obștească a scrierilor și a mediului.

Pe rând cântec de flaut sub clar de lună, fanfară roșie a deslănțuirilor simțuale sau vioară nespus de artistisată, așa se arată Mikael Dan în scrierile sale mai departe tipărite, poeme, două la număr, sau roman, a căror concepțiune cu totul nouă farmecă și răpește cu desăvârșire.

Stilul cu totul personal al poetului aleargă pe o spirală neîncetat urcătoare către atingerea orbitoarei năluci ce a prăvălit pe cei fără aripi în prăpastii definitive.

Foarte simplu, subiectul romanului este călăuzit de ferma voință a autorului să nu complice, ci să se mențină pe terenul curat psyhologic, să împrumute de la mișcările sufletești ale perechei sale fără seamăn de îndrăgostită, și de la natură, cu alte cuvinte de la cadrul în care această pereche este mărginită, tot interesul scrierei sale.

O asemenea cercare, una din cele mai grele, nu ispitește decât pe foarte puțini. Trebue să le simți înarmat cu o pri-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sosință extraordinară de fond personal, de exuberanță poetică, ca să poți să duci la bun sfârșit o astfel de operă.

In general, scriitorii moderni, cei streini cât și mai cu seamă ai noștri, nu-și reazămă lucrările lor decât pe o complicațiune de împrejurări, sau pe un număr oarecare de persoane, pe care-l pun în joc.

Cu totul altfel a urmat tânărul Dan.

Ca să vadă natura exterioară el a avut în adevăr ochi; ca să audă symfonia acestei naturi el a fost înarmat de subtilitatea puțin comună a acestui simț.

El n'a trecut cu ochii închiși prin mijlocul vieței și simțirea lui i-a superiorizat cu totul cugetarea.

Și urmând în acest fel și-a dat seama că nu există dramă sau tragedie mai mare, furtună mai cumplită, decât cele cari se petrec în sufletul omenesc.

De aceea a și scris romanul său, ce ar putea fi numit foarte bine și „Intre doi", dar mai poetic, precum l'a numit el: „Apus în flacări".

Cei cari prin urmare vor căuta în aceste pagini altceva decât o admirabilă poemă, cei cari se vor aștepta la vre-o teză oare care, precum și cei cari nu citesc decât lucrările acelei triste și inferioare literaturi ce e debitată de la un timp incoa sub eticheta poporanistă, nici nu trebue să deschidă cartea de față.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Aceştia şi, împreună cu dânşii, toţi cei cari citesc cărţile pe sărite ca să ajungă să vadă ce s'a întâmplat marchizului de Mekinez sau frumoasei Dona Bianca, nu pot decât să fie lăsaţi să evolueze în lumea lor, lume ce nu poate să fie alta decât cea în raport cu concepţiunile şi cu nivelul lor sufletesc.

In cartea de faţă Mikael Dan cu cuvinte de flăcări şi cu pensulă de pictor-maestru lasă să-i cânte sufletul, şi acest cântec este, din fericire pentru el, o notă cu totul nouă în literatura noastră, iar pentru dânsul, un răsărit în flăcări, *o adevărată apoteoză.*

Alexandru Macedonski.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Femeilor frumoase.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ROZE

Mamei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Veniţi: privighetoarea cântă, şi liliacul e înflorit.

Noaptea de Mai *Al. Macedonski.*

Roze, fiori de voluptate, — isvor de dulci plăceri născute dor din simţuri — roze, parfumul vostru, parfum de petale palide şi perdute în ultima anemie a trandafirului, parfum suav şi dulce evaporat ca dintr'un vis — voi sunteţi sublimul voluptăţei.

Imbobocite de o zi, roze, năluci vagi, cu roz aproape mort şi plin de nostalgie; roze, simbol de vecinică iubire — voi sunteţi născute din fiori şi din simţiri, sunteţi născute din uitare şi amor.

Zâmbiţi, căci este primăvară, şi teii reînfloresc, apele şi păsărelele, florile şi soarele cântă acum.

E primăvară... e primăvară.

Sunteţi aci, într'un buchet, trei roze. Parfumul vostru mă îmbată; aşi vrea ca vecinic să vă am, ca vecinic să vă simt, să mă îmbătaţi mereu, mereu...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Plăpânde, gingașe și fermecătoare, sunteți frumoase ca anii copilăriei dulci și nevinovați — sunteți o lume din care frumosul se înalță — o, roze palide, sunteți voluptatea eternă.

Cu voi nu e nimic mort, și cu voi toate se uită — căci, sublime, îmbobociți și palide și delicate, vă plecați încet și lin la adierea vântului de seară, la sărutarea dimineței.

Când tot ce ne înconjoară e trist, și când viața e lanț de zile dureroase — la voi, aci, într'un buchet e farmecul.

O, voi, cari plângeți! — rozele au îmbobocit și răspândesc parfum. Veniți, căci parfumul rozelor cântă, — veniți și lângă ele, încet, din pânză de păeajen vibrarilor întindeți țesătura de vise și povești; — iubiți, — fiți regi încoronați de glorii și mărire, — amantele aveți-le din neam regesc, — fiți tot, dar toate astea nu prețuesc nimic pe lângă roze.

Parfumul lor singur, adoarme și transportă în lumi fantastice, în sfere abstracte înfășurate în aur;... veniți, și voi cari vă închinați de amor, — în roze e farmecul voluptății subtile, extazului în al cărui cer nu e amant să vă poată duce.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ELEGIE

Lui Menelas Germani

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In noaptea tăcută și tristă arama răsunătoare a clopotelor cântă — cântă, și vibrarea ei, cântec încet și pios, înfășoară natura, o înfășoară în acorduri murinde de note.

Bronzul răsunător al clopotelor cutremură aerul departe — departe, și glasul metalic urcă și scade și se pierde în noaptea tăcută.

Dar câte odată cântecul abia murmură și atunci el se face tainic și trist, cântec de melancolie, de durere, plâns.

Une ori histeric de misticism, alte ori plângător le e glasul clopotelor din noaptea târzie, din noaptea ce doarme sub luna de argint, sub cerul ce plânge — plânge în noaptea de argint târzie și tristă.

Vibrează întreaga natură de sunetul lor metalic; tremurătoare le-e vocea de aramă; pierdute vibrează — vibrează cu ele natura, vibrează și sufletele noastre.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

A fost de mult, de mult atunci, a fost — a fost bun, a fost drept și tainic, nepătruns și blând, a fost răstignit pe cruce, a fost — a fost! — Clopotele cântă cu glasul lor sonor că a fost, a fost, — și cântecul lor înfășoară natura: — a fost, răsună în noaptea târzie, a fost; și pretutindeni, în noaptea înfiorată pe raze de lună, în murmur de șoapte glasul lor de bronz răsună trist — a fost un Crist, Crist, Crist...

Și noaptea e tăcută, și luna de argint, și clopotele cântă, răsună și sună — și plâng în armonia tainică a nopții, plâng, și se destramă înfiorat cântul lor...

Și noaptea e tristă, și-a fost de mult, a fost — un Crist a fost — a fost un Crist, a fost, a fost...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

APUS IN FLACĂRI

Roman sensual

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

SPAZM

Marelui poet Mircea Dimitriad.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Din templul vechiu, bucăți de marmoră, coloane sfărămate, trepte aruncate în neștire, templu din care odinioară se ridicau spre cer rugi, n'a mai rămas decât altarul. Și în el, între coloanele drepte, urme ale vremurilor de glorie stinse în zarea trecutului, pe lespezile patrate și reci, Tanaïs își găsise locașul de durere și de spazme dulci.

Pretutindeni sunt mozaicuri, statui săpate în piatră, Venus cioplită în marmoră apare tainică din toate colțurile umbrite, apare mistuitoare în razele de lumini strecurate prin ferestre.

Aci Tanaïs învinsă de fiori voluptății alunecă afară din real, cade nimicită de zbuciumarea simțuală.

Zidurile sunt crăpate. Bucăți de piatră înegrite, apar colțuroase, par'că rânjind, și o atmosferă grea și rece plutește, — înconjoară ruinele singuratice.

Mai jos rugul, frânturi de pământ și piatră, abea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

se mai ţine, — iar lângă el, treptele ce coboară sunt doar ondulaţiuni neregulate, ce accidentează şesul verde, dintre dărămăturile zidurilor. In altar, câteva coloane, cu colorile şterse, se ridică mai drepte. Cutezătoare, ele strălucesc mistic când soarele în apus, complex de colori, tremură între asfinţit şi viaţă.

Phebus, aur, sclipiri de diamante, se coboară încet, începe să-şi scalde strălucirea în colorile amestecate din apus, apare în toate nuanţele ce ca flacări întretaie orizonul învelit în atmosfera roşie a serei.

Raze palpitânde, săgeţi de aur, de rubin, sclipiri de portocale, fulgere de aramă, învelind cu o atmosferă fantastică ruinele templului uitat, fac să tremure ca o văpaie în delir tot coprinsul.

Pe coloane, colorile şterse reînvie par'că din reflexul apusului de petale, strălucesc viu, ca în zilele îngropate de vecinicia vremurilor.

Iar când apusul mai slab, când soarele aproape stins îşi joacă ultimele lumini, şi altarul tremură sub văpaia murindă în întuneric, el dispare în calmul unei raze, ce, sfârşită, licăreşte pentru ultima oară.....

Intr'un târziu, după ce zbuciumarea închipuirilor dureroase s'a potolit, Tanaïs, liniştită, îşi plimbă în vag ochii obosiţi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Incet, neştiutoare, sfoliază un trandafir.

Incet se lasă să cadă leneş pe divan, şi rezimată cu capul de sul, părul ei de aur se resfiră pe umeri în şuviţe subţiri, se perde în jos, desfăcut în neştire.

Ploua din mâna ei petalele catifelate cu cari degetele-i subţiri şi roze se joacă ne 'ncetat; îi place atingerea lor delicată ce o înfăşoară în voluptate şi face să-i vibreze simţurile.

Tanaïs nu se gândeşte la nimic, Tanaïs îşi poartă gândul departe, fără să ştie unde.

Rochia ei, ţesută din fire fine de borangic, şi împodobită cu flori mari violet-pal şi roze, desemnează conturele taliei.

Un lanţ de aur şi părul ei galben ca spicul de grâu îi încoroneaza gâtul sculptat şi alb ca marmora. Ochii ei mari, negri, infern adânc, nepătruns, misterios, ochii umbriţi de gene lungi, vecinic umezi, — făclii, — demoni ce răscolesc simţirea, fiori ce străbat şi răzvrătesc prăpastii de suflete, privesc afară.

Câteva rândunele trec în fuga prin dreptul ferestrei, se agită o clipă, şi dispar.

Tanaïs îşi priveşte vârful pantofilor de matase, ţesuţi în fir şi'n flori de pietre scumpe.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Incet, își mișcă poala rochiei bogate mlădiind-o după legănarea leneșă și dulce a piciorului...

Tanaïs visează... Tanaïs întrupează cu chip și corp un vis, tremură de voluptate, pleoapele-i subțiri și trandafirii îi acopăr ochii, sânu-i alb palpită... Tanaïs visează.

Un fior îi străbate corpul. Unghiile ei albe sapă în palmă o dungă prin strângerea nervoasă a pumnului.

Aducerile-aminte și visurile întrupate pentru o clipă îi zguduie toată simțirea. Simte cum încet se reîntorc în sufletul ei, în corpul ei, statue de carne perfectă, clocotirile și zbuciumările unei vieți potolite în clipele de liniște.

Reînviată în pieptu-i, văpaia pasiunilor se aprinde iar; — coprinsă de fiori ea tremură, sânii albi se ridică iute, palpită, — buzele roșii de carmin se mișcă atingându-se, apoi iar se resping și ea, delirând, mușcă până la sânge din buza de jos.

Și, după ce furia voluptății și a simțurilor a ridicat în ea un uragan, se lasă să cadă învinsă, în pacea dureroasă.

Cu capul plecat pe spate, cu ochii închiși, cu buzele între-deschise, perde cu totul sentimentul reali-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tăţei, dispare în sufletul care zboară departe, în sfere senine şi curate.....

A trecut mult, — doliul nopţei s'a lăsat încet legănând, în pânza lui fină, natura.

Ochii ei mari, de sub arcurile sprincenelor mătăsoase, privesc cu tristreţe prin fereastră..... Viseazâ cu zâmbetu-i tainic pe buze, cufundată în închipuirile plăcute ale altor zile.

O orchestră îşi destramă în armonia nopţii notele plângătoare ale unui cânt.

In valuri, acorduri tainice înfăşoară liniştea serei, răsar de pretutindeni închipuiri născute din armonie şi întuneric...

Tanaïs coprinde în inima ei, în sufletul ei, fiecare notă scăpată din amestecul orchestrei.

Clare şi dulci, cum se resfiră plângerile cântului, ele pătrund în armonia vecinică şi nesfârşită, pătrund în sufletul ei liniştit.

Lovesc, picură în inima ei acordurile, ca petalele sonore şi neînţelese ale cânturilor sublime...

.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

SOLE NOVO

Marei scriitoare Eugenia Iancuiescu de Reus

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Mai, înfiripare de iubire și avânt, Mai, parfum de roze delicate, s'a reîntors.

In grădină, ascunsă printre frunze, Tanaïs respiră boarea ozonată a serii. Cu privirea țintită în vag fixează un punct, încheagă un chip dorit de mult.

Nu-l știe, dar l'a visat, — îl vede totdeauna, dă suflet visului, fără să-l cunoască: sunt întrupări de sentimente înalte, de idealuri întrezărite în zbuciumări de voluptate. Todeauna e altul, îl vede altfel, deși el este acelaș.

Pe corpu-i sculptat cade într'o dezordine voită rochia de borangic împletită în panglici violete, pe care sânt țesute în fir crisanteme și roze. Tăietura deschisă a taliei, lasă să se vadă gâtul alb parcă cizelat în argint și peptul descoperit din triunghiul de panglici ce se strâng în jos.

Tanaïs închide ochii încet, și lasă din nou să-i

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zboare gândul departe, alergând să înfiripeze chipul adorat cu părul cel negru, ochii adânci, buzele roșii cărnoase...

Și timpul trece, și ea numai târziu, deschide ochii. Intunericul s'a lăsat, e liniște. Stelele apar pe rând, iar luna rece și albă își urmează cărarea în văzduhurile nesfârșitului.

E o splendidă noapte de Mai, noapte în a cărei albăstrime stelele, făclii nestinse nici odată, tremură pe întinsul cerului.

Zefirul adie lin, murmur de șoapte aduce pe aripele lui și valuri de parfum de flori împrăștie pretutindeni.

Tanaïs se ridică. Șuvițe de păr fâlfâe împrejurul capului, jucate de vânt; — petale și flori de viorele o lovesc în față, se strecoară pe lângă panglici și printre iia de borangic, pe peptu-i cald și palpitător.

Luna poleiește cu argint aleea pusă în mișcare de umbrele frunzelor adiate. Taine nedesluşite se resfiră de pretutindeni.

Fiece colț misterios de umbră răsleţește armonie neînţeleasă de tonuri. Din când în când, ca o notă stridentă, ţipătul unei pasări răsună prelung în liniștea nopței.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tanaïs e obosită, — vrea pace — vrea liniște, — nici
ântul să nu-l simtă; fâșiirea misterioasă a ierbei,
ârâitul greerilor îi fac rău.

Și, încet, pornește pe aleea înfășurată în colbul alb.

Sleit de argintul lunei, Tanaïs zărește sub teiul în-
orit un chip.

Se apropie încet de nălucă.

Dar ea doarme...

Sub albul lunei, părul de abanos și fața palidă, bu-
ele roșii și cărnoase, întocmesc un concert de colori
linii bizar pe cadrul întunecat al umbrei.

Dreaptă ca o statue cu mânele încrucișate pe pept,
anaïs rămâne aproape de ea. Își ţintește privirea în
ața nălucei, pe care umbre nereale și tremurătoare se
oacă tainic.

E zeul visat de mult... — sunt buzele roșii, pe cari
evea le sărutase, — sunt buzele cărnoase al căror
ar îl simțise pe pept.

Mult timp privește în extaz întruparea visului ce
legănase de atâtea ori, vis în care, ea, curtezana
rtfită Venerei, își închegase idealul.

Neștiutoare, smulge din pept o roză, și sfoliind-o,
să să plouă pe fața ei petalele satinate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

INTRE „DA“ ŞI INTRE „NU“

Lui Nikita.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— De ce nu vii, de ce nu vii mai curând? Vino, scump și dulce Olymp, vino și reazămă-ți capul pe peptul meu. Cu ochii tăi mari și adânci, cu buzele tale, cu nările umflate și roșii ca para, cu răsuflarea ta fierbinte".

Tanaïs, întinsă pe divan, își deschide ochii. Privește pe fereastră pe întinsul lan de grâu mișcat valuri-valuri de vânt. Macul roșiu vopsește în puncte cu coloarea sângelui întinsul de aur.

Tanaïs închide ochii; pierdută în neștire mișcă buzele încet murmurând sfârșită: Olymp, Olymp...

Vântul mișcă perdelele, se strecoară înăuntru, alintând în ondulări parfumul exalat din flori; pe fața ei joacă șuvițele de păr subțiri și blonde.

Adierea lui blândă o înfășoară și pătrunde până la pele, prin rochia de voal cusută în șuvițe.

Corpul ei alb nu e acoperit decât de panglici sub-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ţiri de voal roz şi violet întretăiat. Prin patratele rămase între firele roz-lila, pelea apare în toată goliciunea ei.

Ciorapi subţiri, ţesuţi rar din fir de mătase, nu pot acoperi pulpele albe şi rotunde ale picioarelor îngropate pe jumătate în catifeaua moale a sofalei.

Pe braţe, doar şerpuite două fire se ridică până la umeri, legate de bust cu nasturi de aur mici şi rotunzi.

Din când în când, legănată de gânduri, buzele-i se mişcă încet murmurând pierdut: Olymp, Olymp.

Şi Olymp nu vine.

— „Nu vii Olymp, copil nebun, efeb pe a cărui frunte cuvântul amor nu e încă scris, nu vii zeu şi stăpân, nu vii?“. „Părul tău negru, ochii tăi infiniţi şi mari, neţărmuriţi de mari şi negri, nu vrei să-şi înece privirea într'ai mei?... Stăpân, cu buze mari şi roşii, stăpân şi dumnezeu a tot puternic peste mine, vino, vino Olymp, vino zeu nemărginit de bun şi crud, vino“....

Eros s'a coborât aproape de pământ în circuitul lui pe imensitate şi îşi trimete razele dealungul lanurilor de grâu, tremurătoare şi înfiorate de şoapta blândă a vântului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pădurea, în faptul înserării, hueşte stins oglindindu-şi vârful copacilor înalţi pe luciul apelor, sărutate prelung de vânt.

Şi uşoare, ca fulgi rari şi liniştiţi de zăpadă, florile de tei ning pe aleele înfăşurate în umbră.

Blânda seară de vară înalţă tainic şi sfânt armonia acordurilor născute din misterioase şoapte, aduceri aminte ale trecutelor cântări.

Ca o notă scăpată la atingerea pedalei de orgă stricată, răsună, rar şi lung, răguşit, glasul unui cântăreţ al pădurei.

Întunericul se lasă încet, tăcerea se întinde mai mult, mai mult, — departe, departe — şi totul pare un haos nepătruns, superb.

Şi când luna, amanta spectrală a nopţei, în cărarea-i neregulată îşi varsă lacrămi de lumină, o muzică încet şi prelung râurând se destramă în misterul nopţei.

Tanaïs, tresare...

— „Olymp“, dar el nu e acolo.

Tremurând, cu sânii albi, ridicaţi de lovituri puternice şi scurte, ea se ridică, pare buimăcită. Apăsându-şi mânele pe tâmplele cari svâcnesc iute, înfiorată priveşte cu ochi mari împrejuru-i.

Muzeul Digital al Românului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Nimic... Olymp!“

Se pipăie, muşcă din buze până la sânge, strânge dinţii cu ultima energie pentru ca să se deştepte. strigă, dar rămâne tot nedomerită. — „Olymp.... l'am simţit, aci, lângă mine; braţele-i puternice m'au strâns, mă ardea răsuflarea lui. ., ah, a fost un vis, un vis“.

Şi doborâtă de voluptate se lasă să cadă în neştire. Zefirul serei în adieri uşoare îi mângâe faţa; i-o răcoreşte înroşindu-i obrazul în rozul delicat al rozelor de vară.

A fost un vis, — un vis.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CANDELA VENEREI

Didei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In calmul obscur al candelei din colţ abia se întrezăreşte când mai puternic, când mai slab, tremurător, conturele pierdute ale odăiei.

Flacăra ce palpită face să strălucească roşul aprins de sânge al covoarelor ce acoperă divanul.

Pe tavan o dungă roz-albă scăpată prin abajur se întinde până în celalt colţ reflectându-şi lumina pe oglinda în care, sdrenţuit, prinde forme tabloul din faţa ei.

Şi Venus pictată se plămădeşte parcă pe luciul oglindei în tremola mişcare a luminei.

Aci se înfirpează întreagă, aci dispare; sâni albi, conturele picioarelor sculpturale, ondularea leneşă a corpului, pe rând, toate, pentru o clipă, se arată în jocul misterios proectat de svâcniturile flacărei din candelă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Și numai așa farmecul, frica, durerea, plăcerea, al căror simbol e Venus, pot fi mai frumoase.

Idealul, realitatea visată, e mai plăcută, mai înaltă ca realitatea intrată în forma simțită.

Zărită în frânturi, nici odată întreagă, înfășurată în zăbranicul mistic al necunoscutului, veçinic tânără și frumoasă, vecinic leneșă și blândă, iute și arzătoare de voluptate, neînțeleasă nici odată, negustată în fond de nimeni, Venus rămâne în eternitate simbol întrupat din plăcere și durere.

Și candela cu abajurul roșu a ars până când ziua în săgeți de raze sdrențuește cu lumină noaptea.

Odată în agonia ei sbuciumată a licărit mai puternic. O scântee despică întunericul și totul strălucește aprins, luminează pe Venus...

Cu ochi jumătate închiși își pleacă capul pe spate, obosită...

Sfârâind s'a stins candela.

Când lumina diurnă își trimete razele ei diafane, — pe pat, sdruncinată și goală Tanaïs doarme cu capul căzut de pe perini.

Părul ei despletit cade resfirat pe covor, mâna îi atârnă în jos și corpul alb e plin de puncte vinete și urme de dinți. Răsuflarea e grea, iute și sgomotoasă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

peptul i se ridica repede cutremurat de sdruncinările corpului. In jurul ochilor cearcâne mari sunt imprimate — buzele stinse și încreţite de durerile mușcăturilor sunt deschise, nările umflate și roșii ca iacintul.

Pe covor în dreptul patului, lungit și cu brațele deschise ca o cruce, Olymp, copil încă, doarme.

Somnul lui e mai liniștit, oboseala l'a învins de tot, și nemișcat, statue cioplită în marmoră rece, așteaptă să-l pue pe piedestal.

Din buza de jos, resfirată, mai picură rar sânge pe pieptul lui alb și liniștit.

Sâni sunt vineți și înconjurați de gropile lăsate de dinți, fața supta, iar părul negru învolvurat și împestrițat pe alocuri cu fire lungi de păr blond.

Imprejurul lor, totul e răscolit. Pasiunea simțurilor s'a desfășurat in toată furia.

Voluptatea a coprins în țesătura ei două suflete, le-a plămădit unul cu altul, a vrut să le unifice într'unul cu aceiași simțire, cu acelaș delir, să fie amândouă tot atât de brutale și de crude și tot atât de delicate și subtile.

Olymp, Dumnezeu, copil cu ochii înfiniți și mari, a venit chiămat de vecinicul suspin, învins de furia strân-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gerilor în braţe, de pofta muşcăturilor, gonit de plăcere către durere şi plăcere.

Şi ea, preoteosă jerfită pe altarul lui Venus, în leturgia de flăcări a simţurilor, a înălţat sufletele lor în voluptatea eternă a pasiunei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ARIPI DE JAR

Lyffi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Abia a apărut rotund și roșu soarele în orizon, și Tanaïs coborâse în grădină, printre flori, dezmierdată de adierea vântului de dimineață.

Olymp a venit și el.

Răcoarea dimineței îi roșește obrajii palizi; — din părul-i negru, fire se joacă pe frunte-i, gâdilându-l.

Cum o zărește se aruncă în genuchi înaintea ei sărutându-i mânele.

— „O, cât ești de frumoasă și cât te iubesc. Te iubesc, sufletul meu, inima mea! ființa mea întreagă este a ta, trăește pentru tine, numai pentru tine. De ce ești crudă?“...

— „Mai așteaptă. Chinurile dorințelor neîmplinite sunt dulci, — Să ne sfârșim în zdruncinările pasiunei înfrânte, să putem tot, și să nu voim decât o parte mică“.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi braţele lor se deschid, buzele roşii, sângerânde, se întâlnesc, sărutările lungi, deliroase, îi transportă departe, în lumea simţirei.

Deodată, amândoi se resping. Se găsesc faţă în faţă, gata să se muşte, să se lovească ; în îmbrăţişări nebune să-şi topească ultima licărire de viaţă, dar, opriţi în loc, cu ochii mari, încremeniţi ca sfinxii uitaţi de vremuri, plini de spaimă se privesc unul pe altul.

Sufletul lui, doritor s'o aibă, s'o brutalizeze, să sfâşie din carnea ei trandafirie cu gura-i deschisă ca pentru o sărutare pasionată, să-i muşte obrajii, îl face să tremure, şi îndârjit de lipsă de curaj, priveşte înecat în ură la făptura care se ridică dreaptă şi nemişcată înaintea lui.

Ea, mai albă, slăbită, pe jumătate plecată, cu privirea fixă, răsuflând scurt, pare gata să cadă, să se arunce asupra lui, asupra copilului încă virgin, să-i răpească frumuseţea, candoarea, să râdă de el, să-i târască simţurile zdruncinate spre delir, să-l facă să plângă, şi să-l muşte până la sânge.

Apoi, cade zdrobită; cochetăriile ei perverse şi rafinate, îi frământă întreaga fiinţă; curtezană a simţurilor nepotolite nici odată, simte cum sângele ei, sânge în care curge lavă ce o arde, se revarsă, şi nu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mai are putere : cade învinsă în braţele lui de tiran barbar şi dulce. Îi e frică să se ştie învinsă, umilită, îi e teamă de brutalitatea lui de copil încă curat, care însă îi place şi pe care îl vrea nemărginit.

El doreşte s'o aibă; înflăcărarea îl împinge necontenit; ea, nebună, slabă şi furioasă, se topeşte în flacăra căldurei lui; îl iubeşte şi doreşte atingerea clipei de inconştienţă totală, voeşte să-l simtă slab şi învins, dar vecinicul „mai târziu“, voluptatea dureroasă a înfrânării, rafinăria subtilă şi delicată a simţirei, o face să amâne, să se chinuiască, şi să simtă plăcerea desăvârşită, tortura aşteptărei.

Când uneori, din întâmplare, se apropie unul de altul, sau mâinele lor se ating, aceeaş scântee străbate prin amândoi, îi face să tremure şi să se peardă în imperiul irealităţei.

Atunci se privesc o clipă, îşi adâncesc privirile poftitoare şi nesăţioase, cu aceaş fixitate, cu acelaş horcăit de voluptate; cu aceeaşi ochi mari şi îngrozitori, gata ca două fiare sălbatice să se rupă.

Ea se simte pierdută, aşteaptă cu nerăbdare şi regret momentul pe care îl vede că e aproape, disperă şi se simte fericită, până când el, aspru, brutal, îi apucă sânii albi muşcându-i în sărutările lui pasionate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Când se crede biruită, umilită, o ultimă sforţare neaşteptată a firei ei îi dă puteri noi Şi atunci, mai mare, mai superbă, se apără cu îndârjire, rezistă, până când dezlănţuită din braţele lui viguroase, aleargă în neştire, ascunzându-se.

In tinereţea lor arzătoare, frumuseţea fizică îşi perde forma cu totul, şi tot sângele lor aprins şi cald e jar, — se sting încet sub flacăra mistuitoare a voluptăţei.

Cu o furie îngrozitoare, neînvinsă, sânt atraşi unul către altul, se strâng în braţe, buzele lor roşii şi le lipesc apăsat şi lung, cu ochi morţi, închişi aproape, se perd în neantul clipelor de zbucium şi fericire...

Şi după ore întregi, deodată amândoi tresar înfiorați de ei înşuşi, traşi la faţă, cu ochii învineţiţi în cearcăne mari, se evită, fug şi se feresc de a se atinge.

Dar clocotirea simţurilor îi atrage necontenit şi orgoliul lor se luptă, consumându-i încet.

Luptele ucigătoare, dureroase şi prelungite, îi fac să se ferească. Corpurile lor perd cu totul graţia materială, slăbesc, ochii mari li se lărgesc, mărindu-se mai mult, se sfârşesc în suprema pâlpâire, ca o flacără aproape moartă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Olymp învins, a ajuns la culmea bolnăvicioaselor extaze, dorinţele sufletului îi chinuesc carnea lui încă fecioară, se stinge încet sub flacăra de foc a corpului ei. De multe ori îi vine să cadă în genuchi, să o roage, să plângă, dar orgoliul castităţei lui e mai mare.

Sufletul, zbuciumat de ucigătoarea pasiune a cărnei, se zbate în lupta continuă cu el însuşi; — voeşte să fie mare, să învingă dorinţele născute din zguduiri, să o poată stăpâni... Insă... îndată la atingerea ei sângele clocoteşte : vinele sub impulsul circulaţiunei accelerate se contractă, şi el, pradă zdrobitoarelor pofte, se agită îndurerat.

Şi mic, pasionat se repede spre corpul alb, brutalizându-l şi muşcând în delirul suprem.

Şi zilele trec în fuga lor nebună, intipărindu-se fiecare pe faţa lui. E slab, desconcertat, pare a-şi perde cu totul forma materială, transformându-se pe nesimţite într'o iazmă uşoară.

Ochii negri, infiniţi, căscându-se în orbitele mari şi părul negru lucesc ciudat în armonia feţei subte şi de un galben pal.

Se sfârşeşte încet consumat de dorinţele neîmplinite. Zdruncinarea sistemului nervos l'a transformat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

într'un fir de iarbă delicată și subțire, care se mlădie la cea mai mică adiere de vânt.

Tanaïs îl stăpânește, și el e robul care își iubește și urește în acelaș timp stăpâna.

Uneori se prosternă tăcut și blând la picioarele ei, abia îndrăznește să-i privească ochii, umil și mic în fața statuei, operă neperitoare; — altă dată, rob răzvrătit, îndrăzneț și crud, o strânge în brațe, o sărută, îi soarbe ochii, vrea să stingă căldura corpului ei, care-l frige, întărâtându-l.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

PRELUDIU MARIN

Lui Const. C. Nottara.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tanaïs şi Olymp au fugit.

Iarna cu nopţile lungi şi triste a venit şi în loc de adierea dulce a vântului de seară viscolul urlă îndârjit de singurătatea lui.

Departe pe coastele mari, unde vecinic primăvara trăeşte, cei doi goniţi de iarnă au venit să se uite copleşiţi de simţurile lor.

In fiecare seară se pierd pe ţărmurile depărtate ale mării prin marginile prundurilor stâncoase, pustii şi goale.

Seara, când soarele apune, când se aprinde departe în prăpastia orizonurilor infinite roşul incendiar al pasiunei, Tanaïs şi Olymp, strâns îmbrăţişaţi, înaintează pe nisipul moale şi argintiu al prundului.

Haosul stâncilor negre pe care marea aci le acoperă, aci le descoperă, este azilul ceasurilor tăcute şi fantastice petrecute de ei. Acolo, în singurătatea nopţilor,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

în groaznica tăcere care îi înconjoară de pretutindeni, se preumblă, pierzându-se prin fundul găurilor săpate în pietre.

Altă dată, când pe albastra strălucire a nopţi luna se despoaie de argint, ei îmbrăţişaţi, cu buzele lipite, gustă supra omenescul deliciu al sărutului.

Liniştiţi, uitând de pasiunile lor, lasă să treacă ore întregi, contemplând abisul nocturn, imensitatea nebuloasă a lunei adormite, marea întinsă şi fără de margini, absorbind răcoarea argintată a apelor.

Şi trece mult..., nemişcaţi, paralizaţi în extazul lor, cu carnea îngheţată şi tare de suflarea vântului, uită clocotirea bolnăvicioasă şi otrăvitoare a sufletelor lor.

Cu pepturile lipite, cu răsuflarea de o potrivă de ritmată, cu ochii închişi, dispar din real sburând pe caldul unei raze de stele în imensitate.

Dar, când vre unul tresare brusc, atunci strânge corpul celuilalt mai tare în braţe, atunci clocotirile adormite pentru o clipă se redeşteaptă din nou, şi furioşi, îi sbuciumă delirându-le nervii liberaţi din liniştea mincinoasă a uitări.

Mai înfierbântaţi, mai cruzi, îi aruncă pasiunea iar în lupta ispitelor arzătoare a singurelor lor dorinţe.

In zori, obosiţi de agonia sfâşietoare a simţirilor

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

își iau rămas bun sub mistica luptă a luminei cu întunericul.

Brațele lor trudite trebuie atunci să se strângă pentru cel din urmă adio plin de regret. Apare furioasă în zbuciumarea ispitei care îi tortură, pofta zmintită a cărnii, și îi obosește atât de mult încât cad nesimțitori.

Și luna plângând în noaptea ce se destramă, și urletul valurilor sălbatice care în munți mari se reîntorc pe prundișul rămas pustiu — întreaga armonie svăpăiată a naturei plânge în sgomotul confuz al sărutărilor aprinse.

Abia înăbușind țipătul horcăitor care scapă din gurile lor încleștate, urletul fioros al mării își desfășoară în tăcerea grozavă a stâncilor, fantasme înfiorătoare, cântecul regretului.

Plâng valurile liniștea și singurătatea clipelor din întins învelite în umbra zdrențuiților nori.

Târziu, când ele se întorc iar, și malul pustiu, bizar reapare în toată frumusețea lui de pustietate, talazurile plescăind ușor în stânci cântă elegia destrămată din armonia dulce a nopții.

Ca și cum în noaptea înfiorată de ninsoarea florilor

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de tei, greerul își târâe psalmul tors din nepăsare și lene, așa thalazurile spumoase și mici își torc cântu regretului, psalmul întinderilor de apă nepătrunse și învelite în pulberea de argint al lunei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„HANIBAL ANTE PORTAS“

Ninei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Excitarea simțurilor, excitarea cerebrală și crizele grele și zbuciumate prin cari trec, îi slăbesc necontenit.

Olymp, mai delicat, mai sensibil, și prea tânăr se subtilizează cu încetul. Corpul, ființa lui, iau o formă mai subțire, și sistemul lui nervos, vecinic iritat, a ajuns într'o stare de zdruncinări și zvârcoliri dureroase în atingerile nebunești.

Olymp se perde cu totul, dispare aproape făptura lui, nerămânându-i decât ochii, ochii mai mari și mai expresivi.

Tremură, — somnul i-a dispărut și zbuciumat de viziunea vecinică a dorințelor lui : Tanaïs, — îmbătat de parfumul corpului ei alb și sculptural, excitat de atingerea pielei catifelate și moi, învins de înfrângerea dorințelor lui pasionate, dispare în infinit prin vibrările corpului și sufletului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In zadar vrea să fugă, să scape de sub vraja ucigătoare a ființei ei, el rămâne mereu, umbră palidă și vibrătoare a lui Venus, ideal întrupat în Tanaïs.

Pe câmpurile întinse, prin aleele de portocali, prin grădinile cu flori parfumate, în zadar aleargă, în zadar voește s'o uite, să trăiască singur, Tanaïs este mereu lângă el, o vede de pretutindeni; din fâșiitul misteriosal frunzelor, din șoapta serii, râsul ei argintiu răsună ca un refren plăcut și înspăimântător.

Rupe înfuriat trandafirii, — îi adună în buchet, sorbind cu nesațiu parfumul lor; în zadar, nuanțele tuturor rozelor expiră atmosfera dulce a corpului ei.

Atunci îi aruncă, și fugind departe, zmulge din cellalt colț al grădinei câteva violete, — parfumul adormitor și suav al părului ei blond.

Obosit, excitat, se aruncă pe covorul de iarbă și închizând ochii vrea să zmulgă din minte fantazma care-l urmărește pretutindeni...

Târziu, când țârâitul greerilor din iarbă, când linsul lin al adierelor de vânt parfumate îl răcoresc făcându-l s'o uite o clipă, el cu frică, deschide ochii pironindu-i în albastrul nemărginit al cerului.

Dar printre ramurile și frunzele umbrișului un trandafir abia sfoliat, cu petalele delicate, și perdute în roz

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

anemic, se ridică deasupra capului lui doritor de lumină, și de caldul unei raze de soare.

Olymp, privind mereu spre nemărginirea de safir și de turcoază, îl zărește. Ah, rozul perdut și delicat al trandafirului sunt unghiile subțiri și transparente ale degetelor ei. O clipă, și o zărește iar.

Nebun, îngrozit de arătarea ei, aleargă în neștire prin grădină, ascunzându-se în toate colțurile, blestemând imagina infiripată a ființei pe care o urăște cu toată pasiunea iubirei lui.

Tanaïs, în supremul avânt, voește să iasă mereu victorioasă, să-și înfrâneze dorințele, ca astfel să învingă pe Olymp, care crește mai mult în ochii ei, care prinde o formă gigantică și barbară, — semizeu, superb în atotputernicia și cruzimea lui.

Cu spiritul încordat, într'o sforțare de voință eroică, izbutește perdută ca un poet al frumosului și rafinăriei să-și jertfească clocotirea triumfând astfel asupra minutului crud și dulce a cărui durere și dorință crește tot mai mult.

Când el, obosit de lupta sfâșietoare dintre ei, fuge prin fundul grădinilor de portocali și lămâi, ea, rămasă o clipă singură, își revine, se face iar otrăvitoare, și fugind după el, nu lasă ca nervii lui excitați să se li-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Durerea cumplit de arzătoare, care consumă sufletul și corpul lui, zvârcolirile zbuciumate ale dorințelor ei, căldura sângelui clocotitor care îi arde, le dă sensațiile supreme în cari găsesc plăcerea chinurilor oribile.

Voia să-l nimicească, dar în acelaș timp să fie al ei, să-l simtă puternic și mare, dar nu învingător; ea să poată înfrâna sufletul și dorințele lui zvăpăiate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

APUS IN FLĂCĂRI

Lui Sandy Motzoi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Turcoaza ce moare, albastrul safir
E cerul de seară. Văpăi de aramă.
De bronz, sânge negru apusul destramă..
S'aprind ca fantazie făclii în delir.

Anemice roze, suavă poemă,
Parfum de petale, mirezme 'n zefir,
E toată natura; dar mor în delir
Extazele florilor de crisanthemă.

În fiecări e cerul, albastrul safir
Se neacă 'n văpae, şi rosul d'aramă
Încearcă lumina c'un ultim delir.

E pace şi noapte. Perdută mă chiamă
Cu glas de simţire adus de zefir...
Şi glasul e moartea ce totul destramă.

Cerul se înecă în Eros care-şi încheagă pe nesimţite figurile-i bizare, şi colori amestecate, desprinse din el, vopsesc în toate nuanţele albăstrimea lui, se răvăşesc neconturate pe infinitul încărcat, ca într'un abur, de întuneric.

Palpitările-i sunt rare, şi în orbita lui grandioasă, pe imensitate Eros se coboară încet ascunzându-se printre stâncele malului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi galbenul se perde în roşu, portocaliul născut naufragiază în violet, fulgere de carmin strălucesc mistic pe fundul albastrului perdut.

Cu străvezimea lui de pleoape moarte, cerul începe să scânteeze, candele palpită pe întinsul lui şi într'o lumină feerică înfăşurată în giugiul diafan al albastrului de noapte, luna, palidă şi albă, apare.

Aerul învăluit în idealizare de o atmosferă argintată înfăşoară lumea adormită în liniştea unui amurg de viaţă.

...Şi noaptea blândă vine dulce potolind cu zăbranicul ei zgomotul.

Ceasul umbrelor nereale, tremurătoare, ceasul umbrelor sarbede, se apropie pe nesimţite, şi universul gol prinde o formă fantastică; ceasul învăluit de argintul lunei e un amestec ciudat de frică şi plăcere.

Şi în marea întinsă, nesfârşită, sclipesc luminele feerice răsfrânte din bolta superbă şi nereală, iar ca o muzică armonioasă, ritmic răsună în surdina, glasul talazurilor cari se sfarmă de bucăţile granitice.

Vântul lin alntându-se din frunză în frunză, din floare în floare, înfioară tăcerea nopţei cu fâşiitul lui misterios şi jalnic.

Noaptea îşi destramă simfonia născută din note ne-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

legate și întuneric, în haosul pe care lumini albăstrui clipesc mistuitor și tainic...

Olymp, hipnotizat de liniștea mincinoasă, de neantul în care luna strălucitoare, singura vie, păşeşte pe cer, înfiorat de armonia simfonici bizare, se perde în sufletul lui nevinovat.

Şi el, ca şi toată natura, e o minciună, o fantezie de o clipă, născută în halucinaţi, işi el nu e decât o stea tremurătoare pe golul înfăşurat în albastru.

Şi, din când în când, tresare. Furia dorinţelor de carne, al căror martir se vede că este, îl deşteaptă şi se simte iar târât pe targa zdrobitoarelor lui pofte.

Insetat de iubire, gâfâind, doritor de sensaţiile cărnei, se trezeşte uneori răcnind furios; se deşteaptă în el pofta brutală, scârboasă, dar sublimă, a sensualităţii.

Tanaïs, fiinţa la a cărei atingere simte sângele fierbinte clocotind, îl urmăreşte în dorinţele lui, o vede neîncetat, şi epiderma albă a cărnei ei de jar îl frige necontenit.

Infiriparea nebună a închipuirei îl chinueşte, zvârcolirile şi arătările ei dureroase, îl zdruncină, îi nimiceşte puterea.....

Sleit de forţe, plutind în minciuna liniştei, cu ochii

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ridicați, trist privește spre cer. Ce vede? Reflexul sufletului lui; goliciunea de univers searbăd. El, ajuns din nou de furiile simțuale se sfârșește în flacăra lor.

Tanaïs, apropiată pe nesimțite, îi strânge cu degetele-i subțiri și trandafirii obrazul, strigând-i: Olymp, frumosul meu amant, mă iubești?

El încremenește — suflarea lui învăpăiată i se oprește în gât. Incepe să tremure și privind-o doritor de la vârful piciorului și până la capul lăsat provocător pe spate, scoate un strigăt de uimire și de dorință.

O clipă, și e în picioare, vrea să se repeadă asupra ei, dar ochii mari, puternici, îl opresc în mișcarea începută. Tremurând, înfuriat de slăbiciunea lui, abia poate să șoptească cu buzele aproape închise: Te iubesc.

Tanaïs, zâmbind, îl privește batjocoritor. — Minți: tu nu ești în stare să iubești, minți.

El, scăpat o clipă de sub vraja ochilor scânteetori care îl țineau înlemnit, se aruncă asupra ei.

Apucând cu mâna corsagiul deasupra sânilor, zmucește odată, sfâșiindu-l până jos. Brațele lui îi strâng mijlocul subțire, iar cu dinții sălbatici și cruzi îi prinde buza de jos.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tanaïs se simte perdută. Indurerată, de mușcarea lui continuă, de strânsoarea brațelor brutale, — goală acum, și cu părul desnodat înfășurând-o în aurul lui, se lasă să cadă pe iarbă. Toată ființa ei zbuciumată de convulsiuni aprinse își perde ultima energie, slăbește în strânsoarea furioasă a brațelor lui.

Olymp respiră acum aburul cald, ambrat al corpului ei care se moae și care încet, fără voe, i se dă.

Sângele clocotitor îi înnecă vederea. O vrea mai mult ca întotdeauna.

Nebun, își zmulge după carnea-i aprinsă hainele sfâșiate în luptă, le aruncă departe și strângând corpul ei alb și gol mai tare simte, beția din urmă a frumuseței ei descoperite.

Apoi, în sărutări prelungi, amestecate cu mușcături, îi parcurge repede tot corpul. Strânge sânii albi, mușcă din umeri și gât, o tortură cu forță brutală, până când, obosit... se învelește în părul lung și galben...

Luna blândă, a tot știutoare, se ascunde după zidul de frunze al portocalilor; stelele clipesc tainic iar talazurile mării cântă în plescăirea lor lenevoasă imnul Venerei, născută din spumă și vânt.

Noaptea, ca și mai înainte, își destramă simfonia născută din note nelegate și întuneric în haosul pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

care lumini albăstrii clipesc mistuitor și tainic. Și cerul e o nesfârșire, și marea o imensitate, în care se scaldă lumini, singurătatea e infinită aci ca și în depărtarea decorurilor semi obscure ale stâncilor chinuite și ale prundurilor fugare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932